

Jako další projednána byla obžaloba pro zavraždění dítěte, vznesená na 37letou posluhovačku Annu Šafránkovou z Libně.

Šafránková posluhovala v restauraci Fausnerově v Praze až do doby, kdy pro vysoké téhotenství nemohla dále svoji službu vykonávat. Přenocovala pak střídavě u různých známých, poněvadž ani její matka, ani bratr a sestra, bydlící v Libni, nechtěli ji u sebe prý pro její nepořádný život ponechat.

Konečně slitovala se nad ní Aloisie Jermářová, manželka zahradníka z Libně, a nechala ji u sebe několik dní. Když však viděla na Šafránkově, že její hodinka se kvapem blíží, vyložila jí, že nemůže u nich býti dále, a poslala ji do porodnice. Šafránková však do porodnice nešla a přespávala i nadále u Jermářových, ale v jejich kůlně a tak, aby Jermářovi o tom nevěděli. V této kůlně přišly na ni také v noci na 2. leden porodní bolesti a ke 4. hod. ráno porodila dčko ženského pohlaví. Dle udání Šafránkové děcko vypadlo na zem a křičelo. Tu Šafránková přišlápla prý hlavičku dítěte botou, a když pláč ustal, vzala dítě, zahrabala je do nedaleké hromady popele a odešla. Asi k 8. hod. přišla do bytu své známé Terezie Bradlové v Libni a řekla jí, že už to má pryč, že dítě zašlápla a vsrčila do hromady popele. Prosila však, aby to nikomu neříkala.

Avšak za hodinu na to bylo již policii hlášeno, že pes, patřící jakémusi Faitovi v Libni, přinesl k domku svého pána v tlamě novorozeně, celé umazané popelem. Policie ihned věc vyšetřila a Šafránkovou záhy zatkla. Pitvou novorozeněte bylo pak zjištěno, že se děcko narodilo živé a života schopné a že bylo zadušeno popelem, do něhož bylo za živa zahrabáno. Že by bylo děcku slápnuto na hlavičku, nebylo pitvou konstatováno.

Bledolící, slabá žena přiznala se k vině, hájila se však vyčerpáním, hladem a zimou. Poreď přišel o měsíc dříve, než měl, nebyla na něj připravena, dva dny před ním ničeho nejedla, nikdo ji nechtěl, do porodnice jít se obávala pro předčasnost, a tak když těžká hodinka zastihla ji v ledové kůlně, kde přespávala v sedě na seně, nevěděla ani, co dělá.

Porota byla vůči ženě, jež rodila za horšího prostředí než každé domácí zvíře, shovívavou. Po krátké poradě ústy našeho redaktora prohlásila verdikt, jímž byla otázka vraždy dítěte zamítnuta osmi hlasy a přisvědčeno jednomyslně jen na přečin proti bezpečnosti života podle § 335 a na přestupek zatajení porodu podle § 339 tr. z.

Soud pak odsoudil obžalovanou, jež dosud byla zachovalá, do tuhého vězení na šest měsíců bezpodmínečně.

Soudu předsedal vrch. rada St. Bouček, žalobu zastupoval stát. zást. Dr. Šudoma, obžalovanou hájil Dr. Steiner.

*

Ve středu mělo se konati líčení proti 37letému kaligrafu Emilu Palmovi ze Žižkova, obžalovanému ze zločinu padělání říšskoněmeckých dvacetimarkových bankovek.

Přeličení musilo však býti odročeno, poněvadž předseda, dv. rada Pudil, z přepracovanosti onemocněl.

(Další případy přineseme příště.)

Porota v Brně.

Brněnská porota zabývala se dále (mimo případy v předešlém čísle uveřejněné) zločinem těžkého ublížení na těle.

Zámečnický dělník Čeněk Urbanec měl ve zvyku každý pátek po výplatě, když svůj výdělek dostal na dlaň, spláchnouti rmut ve zdejšího života několika sklenicemi Gambriova moku. Z výdělku 280 Kč týdně, jímž rád ně živil ženu a své tři děti, ponechával si na týdenní útratu 30 Kč; stalo-li se někdy, že mu pivo zachutnalo a že si koupil náladu, utratil přirozeně svůj příděl již v pátek a musil pak celý týden „sušit zpěvník“. Dne 15. srpna 1924 přivedl jej však jeho zvyk do situace, která mohla býti osudnou pro něj a celou jeho rodinu. Toho dne Urbanec vypil v hostinci pí Kopečné na Pražské ulici v Brně více, nežli snesl. To by samo o sobě nebylo zlé; srpnová vedra jsou polehčující okolností i pro abstinenty! To špatné však vzniklo právě z toho vypitého piva. V hostinci se dostal Urbanec do hádky s vojínem v záloze Jos. Frídrihem, kterému prohlásil: „Počkej, však ty poznáš brněnské legionáře!“ Když však Frídrih viděl, že se Urbanec nemá k tomu, aby mu dal brněnské legionáře poznat, sebral jiné dva rezervisty, kteří pili s ním, Peňáze a Lepku, a šli domů. Za nimi vyšel z hostince i Urbanec. Frídrih nechal cestou jíti své dva sousedruhy napřed a zůstal vzadu. Náhle slyšeli Peňáz s Lepkou křik, a když dospěli na místo, našli Frídriha pobodaného. Měl tržnou ránu nad levým okem, která byla lékaři označena za těžké ublížení na těle, dále ránu na levé tváři, dvě rány na levé horní končetině, bodnou ránu na pravé lopatce a poranění na levém oku, kterým bylo toto oslepeno.

Urbanec stál nyní před brněnskou porotou, obžalován jsa ze zločinu těžkého ublížení na těle. Bylo to již po druhé, ježto po prvé bylo přeličení odročeno. Obžalovaný se hájil tím, že poranil Frídriha v sebeobraně a že hádka v hostinci byla vyvolána Frídrihem, který napadal legionáře. Podle výpovědi, učiněné na policii jakousi tajemnou ženou, která nemohla býti nalezena, pokračovala hádka i na ulici.

Dále byl vyslechnut jeden svědek, potom přečteny písemné protokoly, které celkem svědčily ve prospěch obžalovaného, zvláště výpověď hostinské Kopečné, která prohlásila, že Frídrih vyvolával v hostinci stále hádky, zatím co Urbanec se choval rozumně, a domovnice z Urbancova domu, která si pamatovala, že byl Urbanec tehdy opilý.

Soukromý žalobce Frídrih se k líčení vůbec nedostavil, tak jako již po prvé nebyl přítomen. Tím vlastně jen Urbanecovi pomohl, zvláště když se ukázalo, že Urbanec je mírumilovný, tichý a zachovalý muž, rádně živící svoji rodinu, zatím co Frídrih požívá špatné pověsti a byl již trestán. Obhájce Urbancův, dr. Štěpán, využil těchto faktů k velmi účinné obhajovací řeči, kterou po řeči stát. zástupce dra Kuhna pronesl.

Porotě byly dány soudem, kterému předsedal vr. r. z. s. Zapletal, 1 hlavní a 6 event. a dodatkových otázek. Tato zodpověděla otázku první o těžkém ublížení na těle, spácha-

ném v nepřátelském úmyslu, 12 hlasy ne, pátou dodatkovou, zda obžalovaný spáchal čin v sebeobraně, 12 hlasy ano, a šestou dodatkovou, zda překročil meze sebeobraně, 7 hlasy ne, 5 ano. Na základě tohoto výroku poroty byl obžalovaný Urbánek osvobozen.

*

Další případ byl rovněž již jednou projednáván na zimu loňského roku a tehdy odročen, poněvadž posudky lékařů o obžalované se lišily.

Josefa Burešová, 74letá vdova, pensistka po zaměstnanci velkostatku, je obviněna, že zavraždila loni 4. července ve svém bytě v Rosicích dítě Marie Karbašové, milenky svého syna Františka Bureše. Ten rozešel se před lety se svou manželkou a udržoval několik roků poměr s Marií Karbašovou. Poměr nezůstal bez následků. Již v roce 1923 porodila Karbašová v zemské porodnici v Brně děvčátko, které však ihned po porodu zemřelo. Loní v létě porodila Karbašová opět v porodnici zdravého hošíka; za týden na to byla z ústavu propuštěna. Nemajíc kam se obrátit, šla do Rosic za Burešem, jenž bydlil u své matky. Josefa Burešová, která je líčena jako osoba svárlivá a pití oddaná, nesla příchod Karbašové s dítětem velice nelibě a stále ji vyháněla. Z toho vznikaly ustavičné hádky a ruznice.

V sobotu 7. července byla Marie Karbašová s Burešem předvolána do obecní kanceláře, aby spory byly urovnány. Když se odtud vrátila, našla doma dítě mrtvé. Na popud Burešův oznámila úmrtí dítěte dru Hrubému, jenž prohlédl mrtvolu v neděli dopoledne. Šlehdav na hlavě dítěte velkou krevní podlitinu a odřeninou na krku i obou tříslech, podal trestní oznámení četnictvu, ježto pojal podezření, že dítě zemřelo smrtí násilnou. Soudní pitvou bylo toto podezření potvrzeno. Příčinou smrti bylo roztržení lalůčku pravé polovice mozku a nastala asi ve dvou dnech po zranění.

Marie Karbašová byla vzata do vyšetřovací vazby i s Burešovou, poněvadž bylo podezření, že dítě obě usmrtily. Podezření proti Karbašové bylo brzy vyvráceno; provinila se jen tím, že závčas nevyhledala dítěti lékařské pomoci. Z činu byla usvědčována Josefa Burešová, která týrala již dříve nelidsky svou vlastní vnučku a synovu manželku týráním vypudila z domu. Bylo prokázáno svědky, že Burešová vyháněla opět Karbašovou ze stavení i s dítětem a vykřikovala, že dítě je červené, že dlouho nebude a zdechne. Stařena dítě nenáviděla, dávala to stále najevo a opakovala, že by bylo nejlépe, kdyby zemřelo. Dítě bylo zdrávo až do čtvrtka 2. července. Toho dne šla Karbašová na trávu a odcházejíc dala mu pít. Když se vrátila, zpozorovala, že mu teče z úst krev a že má oči podlité. Ač je před odchodem zavinula do peřinky, leželo volně na lůžku a obviněná právě odcházela ze světnice. Karbašová dítě omyla a vypravovala o tom Burešovi, když se vrátil z práce.

V pátek bylo dítě klidné, ale v sobotu, když opět Karbašová nebyla doma, krvácelo zase z úst. Vymyla mu krev a odebrala se do obecní kanceláře, kde se setkala s Burešem,

jenž tam přišel přímo z práce z Telčic. Po jejich návratu nebylo již dítě na živu. Stařena v tu dobu ležela na posteli v komůrce a byla opilá. Tvrdila, že dítě neubila a poranilo prý se smrtelně, když prý Karbašové vypadlo z rukou. Ona prý se k dítěti nikdy nepřiblížovala, jen prý je dvakrát pleskla po hubičce, když plakalo.

Státní zastupitelství podalo na Burešovou žalobu pro zločin vraždy prosté, o níž, jak jsme uvedli, brněnská porota rozhodovala nyní už po druhé.

Obviněná zapírala houževnatě a urputně. Z těžkého zločinu nebylo možno ji usvědčiti přímými důkazy, i sáhlo se k nepřímým. Vypátralo se, že se opijela, že byla příkrá a krutá k členům rodiny a že byla povahy zvrhlé. Ponenáhlu ustoupil docela do pozadí zločin a porotní soud zkoumal bedlivě důkazy jejího pijáctví a zvrhlosti. Vyčítalo se jí, že živila špatně za války jednu ze svých snach, že jí nevystrojila ani svatební hostiny, že prý bila svou matku, jež dosáhla stáří 103 let. Zdálo se, že je to všechno nezvratná pravda a stará žena, ztrácejíc mysl, prosila, aby byla raději hned odsouzena a třeba i zastřelena, že o ničem neví a že se na nic nepamatuje. Obšrný výslech svědků v první den líčení točil se s drtivou vytrvalostí kolem rodinného života Burešové a vynášel na povrch kdejakou dávno meshodu a hádku. Obžalovaná měla 100 korun pense a bydlela v chaloupce, kde jedna světnice má prý rozlohu 12 metrů, komůrka, kterou odstoupila Karbašové, jen dva metry.

Byla pak vyslechnuta celá řada svědků, kteří vypovídali docela neurčitě. Jedni líčili obžalovanou jako alkoholičku všeho schopnou, jiní dali jí vysvědčení jako zcela řádné a dobrosrdečné ženě.

Porota si z této směsi nemohla ničeho vybrat i proto na první hlavní otázku, znějící na zločin vraždy prosté, odpověděla 10 hlasy záporně, na otázku, znějící na zabití, jen 7 hlasy kladně. Na základě toho soud Burešovou osvobodil.

Líčení řídil vch. r. dr. Honal.

*

Poslední porotní líčení, jež mělo být konáno s R. Šlesingrem a F. Pilnáčkem, kteří jsou obviněni pro loupežné přepadení, spáchané na pokladní Holíčské, bylo odročeno na neurčito za účelem povolání dalších svědků jakož i prozkoumání duševního stavu obžalovaných.

*

Ze šesti případů, které byly stanoveny pro uplynulé porotní líčení brněnské, byl, jak zřejmo, poslední odročen a pět skončilo rozsudkem osvobozujícím. Některé listy pozastávají se nad těmito výsledky a používají jich k útoku na poroty vůbec. I „Národní Politika“ nazývá výsledek uplynulého období porotního v Brně zarážejícím.

Porota v Olomouci.

První případ, jímž se obírala olomoucká porota v tomto zasedání, byl už po třetí předmětem porotního jednání. Případ 33letého rolnického syna Josefa Pavlů je typickou